

CE SUNT SFINȚII ?

Sfinții sunt oameni ca și noi, numai că aceștia au pus iubirea de Dumnezeu mai presus decât iubirea de tată, de mamă, de fiu, decât iubirea de patrie, decât iubirea de pământ, decât iubirea de lumea aceasta. Au urmat întocmai pe Iisus, iubindu-L.

Sfinții sunt eroii iubirii divine!

Orice altfel de iubire este păcat, afară de iubirea divină – adică de Dumnezeu și de iubirea de oameni, pornind de la Dumnezeu. Dacă Îl iubești pe Dumnezeu și din cauza Lui îi iubești pe oameni atunci te sfințești. Dacă iubești păcatele, te păcătoșești, ajungi să te îndrăcești.

Puneți acestea două: iubirea de Dumnezeu și iubirea de păcat, ca două capete de scară pe care suie și coboară oamenii. Băgați de seamă, aceste două capete vă îmbie acum cu gândul de a vă sui de la iubirea de păcate la iubirea de Dumnezeu. Că mai mult va înflori viața ta dacă vei fi un erou al iubirii divine și nu o victimă a iubirii păcătoase.

Voi care vi se pare că nu aveți valoare în fața lui Dumnezeu, aveți cât Îl iubiți pe Dumnezeu, cu cât suiți pe scara iubirii!

(Din învățăturile Părintelui Arsenie Boca, Omul, zidire de mare preț)

"Bucurați-vă Sfinților din Ceruri și rugați-vă fierbinte Lui Dumnezeu pentru noi și pentru toată lumea!"

MUTAREA MUNTELUI ADAR CU RUGĂCIUNEA

În istoria Bisericii sunt trei sfinți care au mutat munții cu rugăciunea: Sfântul Ioachim, Patriarhul Ierusalimului, a mutat muntele Durda; Sfântul Marcu a mutat muntele Fracesc din Abisinia, pe timpul Sfântului Serapion și pe vremea Sfântului Platon, Patriarhul Alexandriei, un argintar a mutat muntele Adar, 600 de stadii până în apa Nilului. Avem Viețile Sfinților și Istoria Bisericii care-i verificată de-atâția mari istorici.

Prin secolele VI - VII arabii au dârâmat multe împărății în Africa și în Asia și au ajuns și în Europa. Dar când au ajuns ei în Egipt, pe la anul 604, toate țările creștine care au fost - Pamfilia, Pontul, Galația, Nicomidia, Cezareea Palestinei, Fenicia, Libanul, Siria, Frigia, Paflagonia, Mira Lichiei - le-au ocupat, pătimind atunci milioane de creștini. (...)

Pe timpul lui Dioclețian, în Nicomidia, în ziua de Crăciun au ars 20.000 de mucenici, ce erau în biserică în ziua Nașterii Domnului. Romanii au înconjurat orașul și au dat foc bisericii celei mari și i-a ars pe toți. Altă dată împăratul Traian a ucis 10.000 de martiri în altă biserică, în Frigia, cu tot cu femei și copii, și în timpul împăratului Nero au murit 15.000 de martiri.

Prin secolul VII au ajuns arabii și în Egipt, țară creștină pe atunci. Astăzi sunt numai cinci milioane de creștini monofiziți și vreo 20.000 de creștini ortodocși în Patriarhia Alexandriei. Ceilalți toți sunt mahomedani. Acolo a fost focarul călugărilor: Sfântul Antonie cel Mare, Sfântul Macarie, Sfântul Pahomie, Sfântul Paisie cel Mare, Sfântul Sisoe, Sfântul Pamvo, Sfântul Teodor Studitul și atâtea mii de cuvioși. Numai Sfântul Antonie cel Mare avea, în pustiul Egiptului, peste 20.000 de ucenici prin secolul III.